

[Finansministeren.]

ønsket at give den virkelige Hjælp, der laa i det andet Forslag. Jeg maa derfor sige, at min Begejstring med Hensyn til de Virkninger, dette Forslag her kan medføre for Byggeriet, er ikke særdeles stor.

Jeg vil nu ønske, at det maa være muligt at faa saadanne Forhandlinger i Gang, at man kunde faa begge Forslagene om Lempelse i Beskatningen for nyopførte Bygninger — baade med Hensyn til Statsskat og med Hensyn til Kommuneskat — op til en fælles Behandling, og jeg vil henstille, at man her i Tinget tager Initiativet til, at de to Spørgsmaal drøftes i Fællesskab.

J. Chr. Jensen: Jeg kan i høj Grad dele den Beklagelse, som Finansministeren gav Udtryk for, at det af Indenrigsministeren samtidig med dette Forslag forelagte Forslag ikke er naaet til Vedtagelse. Jeg kan ligeledes i høj Grad slutte mig til det Ønske, som Finansministeren nu udtalte, Ønsket om at faa dette andet Forslag optaget til Behandling igen. Og jeg vil derfor tillade mig, naar første Behandling her er sluttet, at foreslaa, at det her foreliggende Forslag henvises til Udvalgsbehandling.

Jeg kan dog ikke undlade at gøre nogle almindelige Bemærkninger til denne Sag, da det vil være interessant at faa en lille historisk Gennemgang af disse Forslags Behandling. Derved aabnes der et Perspektiv af en Beskaffenhed, som man ikke i denne vanskelige Periode kunde vente sig. Dette Forslag, vi nu behandler, blev fremsat i Folketinget af den højtærede Finansminister den 18. Maj i Fjor. Samtidig blev der af Indenrigsministeren fremsat et Forslag, som tog Sigte paa, at Ejendomme, som blev opført efter Lovens Ikrafttræden, skulde have Fritagelse for *kommunal* Ejendomsskyld. De to Forslag var i høj Grad Kriseforanstaltninger, og ved første Behandling tillod jeg mig at udtale, at *her* var der dog et Omraade, hvor Partierne maatte kunne samles, idet Gennemførelsen utvivlsomt vilde bevirke, at det private Initiativ i stort Omfang vilde sætte ind og derved hjælpe Byggeriet ud af det Dødvande, det allerede den Gang var inde i. Der vilde kunne blive Arbejde for mange Tusinder af de arbejdsløse Hænder, som fandtes allerede den Gang, og som stadig findes. I Tilslutning til mine Udtalelser ved første Behandling udtalte det konservative Folkepartis Ordfører, det daværende Medlem Hr. Koch, sig, idet han særlig udtalte sin Glæde over, at disse Forslag var *obligatoriske*, det vil

sige, at man havde *Pligt* til at yde denne Lettelse. Forslaget gik imidlertid til Udvalgsbehandling. For Udvalget mødte en Række Deputationer, baade for Arbejdsgivere, Arbejdere og Leverandører, og der var en fuldkommen Enstemmighed i hele Erhvervslivet om, at disse Forslag maatte gennemføres hurtigt.

Ved anden Behandling tvang — jeg bruger med Villie Ordet *tvang* — imidlertid det konservative Folkeparti sin Ordfører til at tage et Standpunkt imod sin Overbevisning og dermed ganske i Strid med Grundlovens Aand og Bogstav, tvang ham til at gaa imod Forslaget. (*Christmas Møller:* Hvad ved De om det?). Det *ved* jeg! Det ærede Medlem kan formodentlig faa Ordet bagefter og udtale sig om Spørgsmaalet. Ved tredje Behandling, som fandt Sted den 7. Juni, blev Forslaget vedtaget med Regeringspartiernes Stemmer imod de to Oppositionspartiets, og allerede Dagen efter, den 8. Juni, kom det til Behandling i Landstinget og gik efter første Behandling der i Udvalg. Fra den 8. Juni og til den 21. December — Landstinget havde altsaa god Tid, det holdt baade Sommer og Sommerferie, inden det kunde behandle dette Forslag, der var en saa betydelig Haandsrækning til de kriseramte baade paa Arbejdsgiverside og paa Arbejderside — laa Lovforslaget i Landstinget, og først den 21. December vedtog dette Ting Forslaget i den Skikkelse, hvori det nu er til første Behandling her.

Dette Forslag var imidlertid det mindst værdifulde. Hvis man skal vurdere Finansministerens Forslag sammenlignet med Indenrigsministerens, saa er Forholdet som 1:5, og man har altsaa kun vedtaget det mindre betydningsfulde og ladet det mere betydningsfulde ligge. Hvad det andet Lovforslag angaar, saa afgav Landstinget den 16. December en Betænkning, der sluttede med, at Flertallet anbefalede Forslaget til Forkastelse, og dermed var det altsaa i Realiteten bortfaldet.

Hvad kan nu Aarsagen være — og det er det, der har Interesse i denne Sag — til, at dette tilsyneladende saa naturlige og let gennemførlige Forslag fik en saa trist Skæbne, naar man tager i Betragtning, at ingen var i Tvivl om, at dette Forslags Gennemførelse vilde være meget virksomhedsfuld, at det vilde bevirke, som jeg sagde før, Igangsættelse af betydelige Virksomheder? Det blev anbefalet af alle de næringsdrevende, som beskæftiger sig med denne store Industri, baade Arbejdere, Arbejdsgivere og